

[Bomholt.]

sten blev overværet af Kommunisternes Kandidat ved det kommende Byraadsvalg, Laurids Rosendahl, der har været Metodist. Jeg har ikke set, at han noget Sted har protesteret imod Gudstjenestens Form og Indhold.

De faa, der har fulgt Opfordringen, har formentlig gjort det med Takt. Det vilde jo være mærkeligt at indføre politisk Stof i en Fællesbøn, der kræver en inderligere Tilslutning fra Tanken end almindelig Redegørelse.

Til Slut dette: Det er givet, at ingen Biskop kan foretage Bønsaktioner eller andre Aktioner imod Sovjetunionen eller anden os venligsindet Stat. Han er uden for sit Kompetenceomraade, hvis han som Biskop vil angribe politiske Partier og Systemer. Biskoppens principielle Opfattelse, som den er udtrykt i Skrivelsen til Kirkeministeren, er imidlertid rigtig, og det vil formentlig ogsaa være muligt her som andetsteds at indrette Praksis i Overensstemmelse med Teori. I Almindelighed maa det være saadan inden for den protestantiske Kirke, at den enkelte staar og falder med sin personlige Overbevisning, med sin personlige Anskuelse og Mening. Hvis Biskoppen handler for øjeblikksbetonet og sætter sit Ja under Urigtigheder, svækker han sin Myndighed, og det er værst for ham selv; det er i saa Fald ikke os, men Menighederne, der falder Dommen.

Skulde der derimod fra Kirkens Side tilstræbes en Konflikt med Staten og Statens Interesser, udenrigspolitiske Interesser o. lign., maa Rigsdagen formentlig tale med, men herom er der ikke Tale. Det vilde bl. a. være at tillægge Esbjerg-Skrivelsen for stor Betydning. I det intellektuelle Plan befinder Skrivelsen sig ikke. Som aandeligt Dokument kan den passende sættes med Petit, og Biskoppen vil formentlig være af samme Opfattelse.

Inger Gautier Schmit: De historiske Fakta, der ligger til Grund for det Emne, vi her behandler, er altsaa følgende: at der fra de Herrer Biskop Fuglsang Damgaard og Stiftsprovst Brodersen er udsendt en Skrivelse til Præster og Menigheder i Danmark, hvori man henviser til Gudløshedskongressen i Moskva den 7. Februar, at denne bliver dementeret fra kommunistisk Side, og at denne Kendsgerning alligevel bliver fastholdt fra anden Side. Sagen kommer saa til Forespørgsel her i Rigsdagen i Dag, og Resultatet skulde jo gerne være, at det blev fastslaaet, hvorvidt den grove Injurie, kan jeg godt sige, som Henvendelsen

til Kirkeministeren indeholder over for Københavns Biskop, at han skulde udsende usandfærdige Meddelelser, maa siges at staa ved Magt eller ej.

Naar den af Biskoppen udsendte Henvendelse fra kommunistisk Side bliver opfattet som en Mistænkeliggørelse af Sovjetunionen og hvad man derovre foretager sig, saa kan jeg citere det ærede Medlem Hr. Bomholt, som sagde i anden Forbindelse, at det er et fundamentalt Fejlgreb. Jeg synes, Det kommunistiske Parti fuldkommen har misforstaaet Københavns Biskop og den Henvendelse, der her har fundet Sted, idet man, politisk indstillet som man er i den Gruppe, ser alt i politisk Belysning og ganske savner Forstaaelsen af, at det, der laa til Grund for Henvendelsen fra Biskoppen og Stiftsprovsten, udelukkende var af aandelig Karakter, idet de, som de Kirkens Mænd de er, gerne vilde gøre det danske Kirkefolk opmærksom paa de Foreteelser, som skete, og gerne vilde paakalde Menighedernes Bøn imod eller som en Modvægt over for den Gudløshedspropaganda, som finder Sted i vor Tid.

At denne Kongres tilfældigt i Aar fandt Sted i Moskva, skal ingenlunde sige, at man herved vil komme Sovjetunionen som politisk Stat til Livs. Disse Kongresser er et Led i en aandelig Udvikling imod Kristendommen, imod Religionen, og det er en Tilfældighed, at Kongressen i Aar har fundet Sted i Moskva. Det er et Led i en Udvikling, siger jeg, idet man nu i en Aarrække har set disse Gudløshedskongresser afholdt snart i Prag, snart i Paris, snart i Moskva eller andre Steder, og da jeg for mit personlige Vedkommende maa sige, at Religionen er det enkelte Menneskes private Sag, saa siger jeg ogsaa, at disse Foreteelser maa selvfølgelig have Lov til at finde Sted, naar det er Menneskers personlige Opfattelse, at Religion er Opium for Folkene og som saadan bør bekriges. Men med samme Kraft vil jeg hævde, at alle, som ikke synes, at Religion er Opium for Folkene, men at det maaske er Folkenes dybeste og stærkeste Lægemiddel over for Livets Vanskeligheder, det, der højner et Folk til det mest sublime, det, der sætter Kronen over al Kultur, Videnskab og Kunst, lige saa fuldt maa have Ret til, naar der føres Krig mod Religionen, at raabe Vagt i Gevær over for de Menigheder, som knytter sig til Kristendommen og den religiøse Tro.

Det er det, der her har fundet Sted, og intet andet. Naar man altsaa vil hævde, at det er et Misgreb og et Overgreb, maa vi fra vor Side ganske bestemt tilbagevise dette.